amatör SANAT DERGİSİ

SANAT, İNSANIN İNSANI YENİDEN YARATMASIDIR

SAYI: 4 ARALIK 1983 EDERİ: 50.— TL.

İmzalarımız :

Sabih ŞENDİL
Abdal MESRUR
Tahsin BAKIRTAŞ
Necdet TEZCAN
Sami N. ÖZERDİM
Ömer NİDA
Mehmet AYDIN
Hilmi BÜYÜKŞEKERCİ
Doğan SÖNMEZ
Vedat GÜLER

DUYURU

Anadolu basınının, SANAT ETKİNLİKLERİ öncülerinden biri olarak dikkati çeken, KARABÜK - Batı Karadeniz EKSPRES gazetesinin sanat eki EKİN'in ödüllü bir şiir yarışması açtığını haber aldık.

İlgilenen ozanların 1981, 1982 ve 1983 yıllarında kitap halinde yayınlanmış yapıtlarından en az yedi adedini 13.1.1984 günü ulaşacak şekilde **Mustafa Yanık**, Gazipaşa cad. No: 32 KARABÜK adresine NATIROĞLU YAZIN ÖDÜLÜ rumuzu ile göndermeleri istenen yarışmanın üç derecesi bölünecek toplam ödülünün 50.000.— TL. olduğu duyuruluyor. AMATÖR SANAT okur-ozanlarının bu yarışmaya katılmalarını görmekten kıvanç duyacaktır.

DUYURU

Somut Gazetesince, Hasan Hüseyin KORKMAZGİL'in hastane ve bakım giderlerine katkıda bulunmak amacıyla başlatılan "Ozanımıza sahip çıkalım,, kampanyası sürüyor...

Bilindiği gibi; Hasan Hüseyin KORKMAZGİL, sekiz ay kadar önce, âni bir beyin kana-

(Devamı 8. sayfada)

KUTLAMA/Doğan SÖNMEZ

I

Ben Anzak kuvvetlerinden
Onbaşı John Smith generalim
Siz beni hiç görmediniz, tanımadınız
Fakat ben sizi gördüm ve tanıdım.
Saldırı ordusuyla birlikte
Vatanınızı almaya gelip
Sonra bir şafak vakti can verirken
Çanakkale kıyılarında
Siz yönetiyordunuz
O akılları durduran
Çıkar hesaplarını bozan
Orduyu
Gözlerinizde çakmak çakmak ışıklar
Tepelerde.
İsteğim dışı saldırganların
Askeri olduğum için utanç
Senin toplarınla
Senin topraklarında
Öldüğüm için kıvanç duyuyorum
Bugün.
Beni bağışlayın
Size Çanakkale tepelerinden
Topladığım çiçekleri getirdim.
Bütün kalbimle kutlarım
Sizi ve yurttaşlarınızı
Altmışıncı yılı
Kutlu olsun
Cumhuriyetinizin.

II

Beni uyuturken annem
Söylediği ninnilerde
Türkçe sözcükler vardı
Generalim.
Kapı komşularımız yine Türklerden
Çan seslerine ezan sesleri karışırdı
Gün doğar ve batarken.
Sonra birgün yürü oğlum
Yorgi Miçikas dediler
Yürüyerek ve gençlik dolu
Geldiğim yurdunuzda
Destanlar yarattığınız
Dumlupınarda
İki ayağımı bırakmış
Yenik
Geri döndüm yurduma
Generalim.
Fakat hiç üzgündeğilim şu anda
Torunlarıma anlatıyorum
Senin
Arslanlar gibi döğüşen askerlerini
Şeref duyuyorum
Senin
Yönettiğin orduyla döğüştüğüm için.
Cumhuriyetinizin altmış yılına
Nice yıllar eklensin
Arslan yeleli, kartal gözlü
Generalim.

III

Beni üzen topraklarınızda
Mezarı bile belli olmadan
Yatmak
Ve unutulmuş olmak değil
Generalim.
Bir müslümanın bir müslümana
Beni üzen
Kurşun atması
Ve sonunda yine onun
Kurşunuyla ölmesi.
Sürülüp askerlerinizin karşısına
Ölmeden bir kaç yıl önce Tambakundada
Sizin anlayacağınız Senegalde
Yaşam savaşı verirdik kendimizce.
Saldırınca sömürgenler yurdunuza
Toplayıp getirdiler bizi karşınıza
Ve kurşun attık müslüman müslümana
Hiç unutmam ezan yarışması yapardık
Sizinkilerle silahlar biran susunca.
Şimdi çok şey değişti generalim.
Cumhuriyetinin altmışıncı yılında
Biz kara derililer
Senin açtığın özgürlük yolundayız.
Saldırırlarsa birgün yanılıp
Minareler, ezanlar yurduna senin
Bu kez karşında değil emrindeyiz
Generalim.

IV

Ben Milano garında
Gazete satıcısı
İhtiyar Albertoyum
Generalim.
Saldırdığımız zaman yurdunuza
Ondokuz yaşındaydım
Ve yeni nişanlanmıştık Ninayla
Sorarsanız neden geldiğimi
Orasını hiç bilmiyorum
Söylemediler beni getirenler
Sadece gemilere bindirilip
Çıktığımızı biliyorum topraklarınıza
Sadece aklımda kalan
Ney sesleri çok duyulan
Bir kentinizde geçen günler.
Sonra birgün başkalarının uğruna
Ben gözlerimi,
Ordum gururunu bırakıp silahlarınıza
Geri döndük yurdumuza.
Kutlu olsun bayramınız
Cumhuriyetinizin altmışıncı yılında
Savaşı unutup tüm insanlar
El ele olalım
Aziz generalim.

Atatürk'ü Anmak ona hesap vermektir

O, vatanı yok olmaktan, ulusu tutsak olmaktan kurtarandır. O devlet kurtaran değil son Türk devletini, yeniden kurandır.

Savaşlar artığı, harabe bir ülke üzerinde Türklerin son, fakat kendi deyimi ile "İLELEBET PAYİDAR OLACAK,, olan TÜRKİYE CUMHURİYETİ'ni kurduğunda, ülkenin uygar dünyadaki konumu ne idi, nerede idi? Yanıt:

Dağıtılmış ordulardan, girilmiş tersanelerden, zoralımla elden gitmiş silah ve kamaları sökülmüş toplardan anadolu yaylasına ne kurtarılıp, kaçırılıp götürülebilmişse, ulusun bağrından yeniden örgütlenen bir ÇEKİRDEK ORDU ile tarihte eşi görülmemiş gerçek bir kurtuluş savaşı kazanılmış ve yangın yerine dönmüş bir ANAVATAN kurtarılmıştır.

Ülkede üretim ve dağıtım diye hiçbir şey yoktur. Ulaşım kağnı çağını aşamamıştır. Elektrik Anadolunun büyük bir bölümüne henüz girmemiştir. Ordunun boz şayağını ancak yetiştiren Nazilli kombinesi yegâne tekstil tezgâhımızdır. Vatan sathında bir tek yüksek fırın, aspirin yapacak bir taboratuvar yoktur. Köylü çarıktan, kentli festen, kadınımız çarşaftan, kasabalı abadan kurtulamamıştır.

Cumhuriyetin yoksullukla başlayan ilk dönemi, Türkiye haritasından taşmış İNÖNÜ gibi bir devlet adamının hükümet başkanlığında, ulusun dinamizmini Büyük ATATÜRK'ün ölümsüz kişiliğinde sembolize eden halkçılık ilkelerini uygulayarak başarılı işler yapılmıştır. Örneğin; o günün koşullarında bir Kayseri Malatya kombinesi bir Karabük demir çelik tesisleri, SEKA girişimi, Kırıkkale ve Gölcük tesislerinin modernizasyonu, Kapitülasyonların ilgası, kabotaj hakkının geri alınması, demiryolları ve banka'ların millileştirilmesi gibi ekonomik, şapka devrimi, harf devrimi, seçkinlik ifade eden ünvanların ve tekkelerin - zaviyelerin kapatılması vb. gibi toplumsal değişimi simgeleyen atılımlarla ulusun çağdaş yaşamına uygar bir yön verilmiştir. Daha 1950 lere kadar toplu iğneyi dahi ithal eden ülkede çeşitli sektörlerde çok yatırım yapıldığı, çok işler başarıldığı yadsınamaz. Amma.. Büyük ATA'nın gösterdiği; EN KISA ZAMANDA ÇAĞDAŞ UYGARLIK DÜZEYİNE çıkabildik mi? Bu sorunun yanıtını bekleyen ATA'ya her yıl 10 kasımlarda ağıt yakmak onun ruhunu ŞAD edermi? Yukarıdaki emri verdiği günün Türk genci son otuz yıl yönetimde etkindi. ATATÜRKÇÜLÜĞÜ kimse dilinden düşürmüyor. Fakat onun gösterdiği hedefte henüz sosyal - ekonomik utku bayrağı dalgalanmıyor.

Bu gün ekonomide dışa bağımlı isek (İMF) (Dünya bankası) (Ortak pazar koşulları ve duvarları) ve (çeşitli konsorsiyumlar), enerjinin bir bölümünü ithal ediyor, ürettiğimizin bir kısmının üretim girdisini dışarıdan bekliyorsak, ham madde gelmezse ilaç üretemiyeceksek, NATO'nun güneydoğu teminatı olan ordumuz halâ o şemsiyeyi elinde tutan süper egemenlerin çıkar veya duygusal hesaplarına göre ambargosuz dönemde bile etkinliği yitmiş bir donatım düzeyinde bırakılıyorsa ATATÜRK'e nasıl hesap vereceğiz. Göğsümüzü yumruklayarak mı?

Abdal MESRUR

ATATÜRK
SEN EMPERYALİZMİ İLK, YENENSİN

/Abdal MESRUR

SEN, dünyanın en büyük ve en çok
Yıldızlarını omzunda değil..
İnsan onurunun yakıştığı yerde,
ALNINDA taşıyan tek komutan, SENSİN.

Atilla, Cengizhan değil. Anibal,
Yavuz, İskender, Napolyon değil..
Sokrat, Mevlana, Konfiçyüs değil..
Ne Marks ne Gandi asla
Arşimed, Edison ve Nobel,
Senin yüce katında senden gayri
Büyük yok. "Mazlum milletler,, var
Aydınlığınla uyanan.
SEN EMPERYALİZMİ ilk yenensin.

Tarihin şaşkınlığına soylu başkaldırı
Bilimin - tekniğin haksızlığına dur diyen..
Gücün gururunun ellerini bağlıyan
Yaşam hakkını nefes almak değil,
Sorumluluk belleyenlere hedef
Gösterensin.

Bilinen yedibin yıllık TÜRKÜN
Varsayılan milyonca yıllık İNSANIN
Ulaşabildiği GÖKÇE adam.
"İNSANLIK İDEALİNİN AŞIK VE
MÜMTAZ SİMASI EŞSİZ KAHRAMAN,,
Bütün yönlerini aydınlatan uygarlığın,
Ölümsüz kurtarıcısı ulusun,
TÜRKÜN açık anlı
Son sevgilisi SENSİN.

Atatürk'ü Anarken

Tahsin BAKIRTAŞ

"Şunu söylemeliyim ki, biz, her araçtan, yalnız ve ancak bir ülkü için yararlanırız. O ülkü şudur: Türk ulusunun uygar toplumlar arasında yaraştığı kata yükseltmek ve Türkiye Cumhuriyeti'ni sarsılmaz temeller üzerinde, her gün daha çok güçlendirmek; bunun içinde, zorbalık düşüncesini öldürmek.,, K. ATATÜRK

Atatürk'ün yıllardır uğruna çalıştığı bu ülkü gerçekleşebildimi? Bu soruyu yöneltmeliyiz kendimize; onu on kasım 1983 günü anarken.

Oysa günümüzün koşullarına bakıldığında; bu ülkünün gerçekleşemediği kanısına varırız. Varırız diyorum, çünkü Türkiye'nin konumu bunu gösteriyor. O Türk Ulusu'na ülküsünü açıklarken Ulusumuzun uygar toplumlar arasında yer almasını, Türkiye Cumhuriyeti'ni sarsılmaz temeller üzerine oturtmak içinde zorbalık düşüncesinin öldürülmesi gerektiğini vurguluyordu.

Geriye baktığımızda her 10 Kasım günleri yas tutmuşuz. Hayır yas tutma çağında değiliz. O 10 kasımlar büyük Önderimize hesap verme günü olmalı. Onun yıllarca uğruna çalıştığı Türkiye Cumhuriyeti'ni bize bıraktıktan sonra bu güzel armağanını koruyabildikmi ya da uygar toplumlara ulaşabilmemiz için neler yaptık? Örneğin, zorbalık düşüncesini öldürebildik mi? Hayır öldüremedik o düşünceyi henüz. Öldürebilseydik eğer her on yılda bir yinelenen askeri darbeleri yaşamazdık. Nasıl yeneb'liriz ki zorbalığı; çıkarcılığı önde tutan yaşam düzenini seçtik kend'mize.

Eğer bugünleri yas tutarak geçirirsek onun kurduğu cumhuriyeti, devrimlerini yerden yere vurmak için zaman kollayan ve bunu gerçekleştirmek için de çeşitli yolları deneyen hatta zorbalık düşüncesine başvuran kişilere boyun eğmişiz demektir. Evet geriye baktığımızda da boyun eğmişiz onlara gerçekten. Çünkü onun devrimlerinin bekçisi olamadık hatta devrimlerine gölge düşürdük, onu anlıyamadık. Evet onu anlıyamadık diyorum. Çünkü onun yarattıkları gün geçtikçe yok oluyor. Hatta gelecekte belki adından bile söz etmek olası olmayacaktır. Nasıl olsun ki kurduğu kurumlar bile tarihe karışıyor

Oysa Atatürk 1919'da başlattığı Kurtuluş Savaşı'yla yeni bir çığır açıyordu Türk Ulusu'na. İşte o an (Nazım Hikmet'in şiiri ile)

"Mavi gözlü başkumandan
baktı saatına:

— Saat beş otuz...

Ve başladı topçu ateşiyle
ve fecirle birlikte büyük taarruz

Bir 10 Kasım'ı daha yaşayacağız bugünlerde. Yargılamalıyız kendimizi onun önünde. Kurduğu Cumhuriyet'in gerçek bekçileri olabildik mi? Olamadıksa neden? ve çözümler bulmalıyız ki yaşatabilelim onu belleğimizde.

ANILARLA ATATÜRK/Hilmi BÜYÜKŞEKEROĞLU

Atatürk'ü gördünüz mü, gençler?..
gözlerinizle gördünüz mü?
/Ortaokul öğrencisiydim, sıra sıraydık/
önümüzden geçmişti büyük adımlarla.

Atatürkün sesini duydunuz mu, ağzından?
/Nasılsınız gençler?/
diye hatır sormuştu bizden,
iki adım önümüzde.
Uzun bir bütün oluşturmuştuk yollarda,
haykırdık bir ağızdan /Sağol/
Altın bir kartal dalış yapmıştı sanki göklerden,
yankılanmıştı sanki yeryüzü.

Şimdi dururuz da karşısında resminin
/kızlarım, oğullarım/
onlar bilemezler
ben, o gözlerimle gördüğüm yüzdeki ışığı ararım.
Dinleriz filimlerde, plaklarda, bantlarda sesini Atatürkün
/onurlanır oğullarım, kızlarım/
ben dalar giderim hatır soruşuna onun,
uyanır içimde uçsuz bucaksız bir deniz,
elinde tüfekleri yoksul bir ulusun
onur uğruna, namus uğruna, hak uğruna döğüştüğünü
düşlerim bozkırlarında yurdunun.

Atatürkü gördünüz mü gençler?
Köylerde, kentlerde, gurbette, yurtta

Atatürkü gördünüz mü?
O, sizin ışıklı gözlerinizde sevecendir.
O, sonsuza dek gençlere güvenendir.
Eşitliktir O,
saygıdır,
özgürlüktür,
barıştır,
ustur,
insancıl duygudur.

Atatürkü gördünüz mü gençler?
— Atatürk içinizde.

MAVİ YÜZYIL

Necdet TEZCAN

Mavi; enginliğin gökyüzündeki sembolü, derinliğin düşüncedeki doğası, yirminci yüzyıl bahçesinde açan barış çiçeğidir. Atatürk'ün bakışında ilkeleriyle tutuşan bu mavi ateş çağdaş yaşamın derinliklerine ince ince işler, ilmek ilmek bütünleşir çağımızla.

Yüzyılımıza ulaşan derinliklerden sonsuzluğa erişecek barış çağrısı O'nun gözlerinden alır rengini.

Barışın, kurtuluşun, bağımsızlığın... zincir zincir süslediği 20. yüzyıl, zaten başka bir renk giysiyle insanlığın karşısına çıkamazdı. Mavi kanatlarıyla mutluluğun, çağdaşlığın evreninde uçan güvercinin ağzında mavi bir zeytin dalı var. Karakterinin "Bağımsızlık ve Özgürlük,, olduğunu söylediğinde inancındaki mavi derinliğin tutsak uluslardaki pırıltısı yanar gözlerimizde.

"Yurtta Barış, Dünyada Barış,, mavisi en çok olan ve evrensel derinliği yansıtan en mavi özdeyiş değil de nedir? Hangi çiçek özgürlüğe, barışa açarken O'nun ilkelerine gülümsemez. Hangi gökyüzü kararınca maviyi aramaz. Hangi dağ, maviye daha yakın değildir? Tutsaklıktan, özgürlüğe ilk adımlarını atan ulus Atatürkçülükte bulur bu gücü, bu sırrı. O ülkelerde şimdi, maviyle yüzünü yıkayıp gider çocuklar her sabah okula. Şiirler yazılır, şarkılar söylenir bu renge; kırda, bayırda, tarlada.

Ulusumuz, mavi uçurtmasını havalandırdığında saldırısına uğramıştı; kartalların, atmacaların, gece kuşlarının. Yolu, yokuşu diken dikendi. Tek alnı açık, adımları kararlıydı. Bir çift mavi gözün takılmıştı peşine. Maviye, maviye yürüyordu. Kurtuluş, özgürlük ve bağımsızlığın ege mavisine. Çağdaş olmak için, barış için. İlke ilke yürüdü de. Ve kucaklaştı o mavi sularla. Mavi çiçekler açmaya, mavi ağaçlar yeşermeye başladı hemen; uçusunda, tutsak uluslarda, evrende...

ESKİ İLE İLİŞKİ

Sami N. ÖZERDİM

Gazetenin sanat sayfasında, bir sanatçının ölümü duyurulurken adı yanlış yazılmıştı. Daha önce de, cumhuriyet döneminin tanınmış bilim ve düşün adamlarının adları yanlış dizilmişti. Bunun nedenini düşündüm. Biraz ağır bir yargı olacak ama, haberleri yazanların da, düzeltmenlerin de yakın tarihimizin insanlarını tanımadıklarını söylemem gerekecek. İlgisizlikten mi, küçümsemekten mi?

Bir kuşağı, bir çağı, bir kişiyi sevmeyebiliriz. Ama, eleştirmek için, küçümsemek için onları —önce— bilmemiz gerekir. Her sanat kuşağı bir öncekine tepki olarak doğar. Genellikle bu böyledir. Bir öncekini aşıp aşamayacağı başka bir sorundur; bunun hesabını sanat tarihi, yazın tarihi yazacaktır. Her yeni kuşağın yadsıyıcı olmasını yadırgamamak gerekir; ama, bilgisizliği onaylayacak değiliz. Bizim gibi yaşlanmış olanların, yenilere haksızlık etmemek için sakıntılı davranması yerinde olur. (Gerçi bu satırların yazarı sanatçı değildir; yenilerle yarışma gibi bir tutkusu yoktur, ama yine de kendini denetlemeyi gerekli görüyor: haksızlık etmemek için...) Bunları belirttikten sonra, yenilerin eskiyi bilmelerinden yana olduğumu vurgulayacağım. Raslayan görmüştür; eskiyi öne sürenlere hep karşı çıkmışımdır. Burada bir açıklama yapmalıyım. Eskiyi sevmek, dahası sürdürmeye çabalamak başka; bilmek başka şeydir.

Geçenlerde elime Anadolu'nun büyük bir kentinde çıkan bir dergi geçti. Belliydi ki yayımlayanlar genç adamlardır. Derginin başında bir "gazel,, vardı. Ama, nasıl gazel! Ozanı henüz Divan şiirinin eşiğini atlayamamıştı. Sadece eskiye özlem çektiği anlaşılıyordu. Bugün artık gazel yazılamayacağını, yazılsa da yayımlanamayacağını düşünemediği açıktı. Divan şiirini, Yahya Kemal Beyatlı, gazelleriyle özetlemiş, kapatmıştı. Kaldı ki, bu şiirin özelliklerini iyi bilenler Beyatlı'yı bile yadırgıyorlardı. Çünkü, onun gerçekten güzel gazelleri, ne olursa olsun yenilik taşımaktaydı. Gazel yazmak ona özgü idi. Yirminci yüzyılda pek çok kişinin el attığı bu türe başarı, sadece Beyatlı'nındı. Demek ki, bu iş bitmişti artık... Divan şiiri geniş bir alandı; güzellikleri bulabilmek için bir ömür boyu araştırmak ister. Buna herkesin zamanı, merakı yoktur; ne var ki, iyi hazırlanmış bir antoloji yetecektir, ama kesinlikle buna gereksinme vardır.

Küçümsemek, sağlıksız bir davranıştır. Yararı da yoktur. İnsanı, gazeteden verdiğim örneklerde olduğu gibi, güç durumda düşürür. Halk dilinde bile "Bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıptır,, sözü bu gerçeği anlatır.

Her geçen yıl, dahası her giden gün geride bir birikim bırakır. Her yeni kuşağın işi eskisine göre daha güçtür. Çünkü okuyacağı şeylerin sayısı artmaktadır. Bunlardan bir seçme yapmak ister. Geçmişteki birikimi bilmeden yeni şeyler ortaya konabilir, ama aradaki boşluklar hemen sırıtır. Yineleyelim: eskiyi bilmek eskide yaşamak ile özdeş anlam taşımaz. Gazel okunur, gazel yazılmaz. Bugünün sanatı bugünün dili ile, bugünün biçim ve içerikleriyle yapılır. Eskiyi okuyup anlayacak denli eski dili; eski sanatı bilmek, o dili ve o sanatı yinelemek, öykünmek demek değildir. Eskiyi, dahası yakın geçmişi bilmemekle övünmek de "marifet,, değildir; üstünlük değildir.

Eski ile yeni arasında bocalarken hep bu yanılgılar içindeyiz. Kimileri, liselere Arapça Farsça dersleri konulmasında direnir; eski şiiri okuyabilmek buna bağlı imiş. Oysa, yukarıda da değindiğimiz, başkalarının (örneğin vaktiyle Melih Cevdet Anday'ın) da değindiği üzere, bir seçki (antoloji) çok kez yeterlidir. Uzmanları ise, yaşam boyu varsın Divan şiiri içinde gezinsin.

Bugünkü kuşak Ataç'ı gereğince tanıyor mu? Ataç, Divan şiirini en iyi bilenlerden biriydi. Hem de ezbere bilirdi. (Bu, onun bir yeteneğiydi). Ancak, yeninin en büyük savunucusu, yerleştiricisi de kendisiydi. Onun üstünlüğü, hem Batı'yı, hem de eski yazınımızı iyi tanımasındaydı.

İzmir Lisesi'nde Nazmi İlker adında bir cebir - geometri öğretmenimiz vardı. Bir gün, nasıl bir nedenle, anımsamıyorum, öğrencilere şunu söyledi: "Ne öğüt almasın severim, ne de vermesini!., Ben de, bu "öğüt,,e hep uymaya çalıştım. Burada öğütçülük yapmaktan korkarım. Ama, salık vermek diye daha yumuşak bir tutum var. Sanatta gelişmenin değil yalnız, okuma - yazma - araştırma - konuşma alanlarında yürümenin ön koşullarından biri eskiyi de yeterince bilmektir. Bu ise, eskiye bağlanmak anlamında alınmamalıdır.

DERGİYİ YURDUN HER TARAFINA ULAŞTIRAMIYORUZ.

Büyük Dergilerin Çözümleyemediği dağıtım sorunu tüm amatörlere ulaşmamızı engelliyor. Çeşitli yerleşim merkezlerindeki sanatçı dostlarımızın bu konudaki önerilerini bekliyoruz. Dergimizi temsil etmeyi düşünen amatör sanatçıların kısa özgeçmişleri ile dergiye sahip çıkacaklarına ilişkin yazılarını bekliyoruz.

Bağışla Bizi ATATÜRK

Ömer NİDA

Atatürkçü olmak, Atatürk'ün büyüklüğünü dile getirmek, O'nun adına şiirler okumak, büstünü yapmak mıdır? Atatürk'ün başardığı bunca işlerin övgüsünü sıralamak, O'nu soyut anlamda sevmek, adına törenler düzenlemek midir? Yoksa bir yazarın "makale,, döşenmesi, ya da bir öğretim üyesinin salonda konferans vermesi midir Atatürkçülük? Bu tür çabalar Atatürkçü olmaya yetiyorsa ilk okul öğrencisinden profesörüne kadar hepimiz Atatürkçü sayılırız.

Bir de madalyonun öbür yüzüne bakalım:

Atatürk'ün düşünce'erini an'ayıp özümseyebildik mi? O'nun bize gösterdiği ereklere varmak için neler yaptık? Atatürk ilkelerini ne oranda gerçekleştirebildik?

Atatürk; Devletçiyiz diyordu. Bugün devlet aygıtında görev almış yetkili yetkisiz kaç kişi göğsünü gererek devletçiyiz diyebiliyor? Ve bu yolda savaş verebiliyor?

Atatürk; Devrimciyiz diyordu. Biz O'nun devrimlerinden bu yana yarım asır geçmiş olmasına karşın hangi devrimi başarabildik? Bırakınız yeni devrimler yapmayı, harf devriminin 55. yıldönümünü bu yıl kutlamamış, anımsamamışız bile. Oysa harf devrimi en önemli devrimlerimizden biridir.

Atatürk; tam bağımsızlık ilkesine sıkı sıkıya ve kıskançlıkla bağlı idi. Tam bağımsızlığımızı zedeleyecek bağlantılar bugün var mıdır yok mudur? Ulusal bağımsızlığına bile 'evet' demeyip, çekimser kalan ülke biz değil miyiz? Dış borçlar ağır bir yük olarak sırtımızda durmuyor mu? Dışa bağımlı bir ekonomik modelin savunucuları bugün egemen durumda değil mi?

Atatürk; Emperyalizme ve kapitalizme karşı bütün ulusca savaşmayı gerekli gören bir mesleği izleyen insanlar olarak tanımlamıştı bizleri. Kimler emperyalizmle, kapitalizmle savaşıyormuş lütfen parmak kaldırsınlar.

Atatürk; Yurtta barış, dünyada barış diyordu. Gerçekten bugünün türk aydınının en önde gelen görevlerinden biri, ulusal demokrasi ve barışın gerçekleşmesi için çaba harcamasıdır. Biz ne yapıyoruz dünya barışı için? Atatürk'ün dünyada barış görüşünün savunuculuğunu yapabiliyor muyuz, yapanlara destek olabiliyor muyuz?

Atatürk; Ulusumuzu çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkaracağını, söylemişti. Yaşamımızın hangi kesitinde çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkmaya çalıştık? 1950 lerden bu yana kara peçelilerimiz çoğalmadı mı? 1983 Türkiyesinde yargı önüne kara çarşafla çıkılmadı mı?

Bu soruları sayfalarca uzatabiliriz. Atatürkçülüğün ne olup olmadığı gerçeğini artık hepimizin bilmesi gerekir. O zaman Atatürkçü olup olmadığımız da kendiliğinden ortaya çıkar. Atatürkçülüğün neresinde olduğumuzu anlayabilirsek bu bile yeter de artar bile..

Güzel sözler söylemekle ne elde edebiliriz? Pratikle bütünleşmedikçe "lâf., üretmenin ne yararı olabilir?

Ama herşeye karşın, bütün bu olumsuz yanıtlarımıza karşın, Atatürk'ün görüş ve düşünceleri zaman içinde bir nehir gibidir. Bu doğal akış ve gelişme o kadar güçlüdür ki, bunu kimse durduramaz.

Şimdilik birçoğumuzun BAĞIŞLA BİZİ ATATÜRK demekten başka bir sözü var mıdır bilmem..

TÜRKİYEDE Okuma Yazma DEVRİMİ

Mehmet AYDIN

Atatürk devrimleri; birbirlerinden ayrılmaz bir bütündür. Sonradan Anayasamıza da konan devrimleri siyasal ve toplumsal olmak üzere iki bölümde incelemek gerekir. Cumhuriyetçilik, ulusalcılık ve laiklik siyasal nitelikli devrimlerdir. Atatürk, ilkin toplumumuzun siyasal yapısını temellendirmiş; sonrada imparatorluğun çökmesiyle hemen her alanda ulusal bir buhrana sürüklenmiş olan kurum ve kuruluşlarımıza çağdaş bir doğrultu vermiye yönelmiştir.

Cumhuriyetçilik, vatanın tam bağımsızlığını; ulusalcılık ülke bütünlüğünü; laiklik, yönetimde aklın ve bilimin egemenliğini amaçlar. Devletçilik, ekonomiyi demokratik ölçütlerle düzenlemeyi; devrimcilik ve halkçılık da daha çok ulusun dil, düşünce ve kültür değerlerini ortaya çıkarmayı öngörür.

Aslında Cumhuriyet devrimlerini, 19. yy'ın sonlarına doğru başlayan ulusallık sürecinin tamamlanması çalışmaları olarak da açıklayabiliriz. Ancak, Türkiye'de siyasal temelli devrimleri yeterli görenlerle, toplumsal temelli devrimlerin eksiksiz uygulanmasını isteyenler arasında bitmeyen bir savaşım sürüp gelmiştir. Her alandaki uyuşmazlıkların altında bu görüşlerin payının olduğunu da görüyoruz.

Atatürk, toplumsal içerikli devrimlere yöneldiğinde önce yazı devrimini ele aldı. Yazı devrimi gerçekleşmeden dil devrimine geçilemezdi. Nitekim uygulamalar da o biçimde oluştu.

Türk ulusu, tarih boyunca geçici ve sürekli olmak üzere 18, özgün olmak üzere de bir tek yazı türü kullanmıştır. Bunlar arasında en uzun süreyle kullanılan Arap alfabesi, Türkçe'nin yapısına hiçbir zaman

(Devamı 8. sayfada)

Eleştirili Sohbet

Hilmi BÜYÜKŞEKERCİ

İlerde, eleştiri nedir? Ne değildir? savında bir yazı da göndermek isterim. Doğaldır ki, Amatör SANAT Dergisinde birbirimize yakınlığımız arttıkça, içtenliğimiz de belirlenecektir. Amatör Sanat Dergisinde yayımlanan şiirlerin hepsi, ayrı ayrı güzel. Kuşkusuz, dergide titiz bir seçim çabasının sonucudur bu. Sözün daha derinine girmeden söylemem gerekir ki: hiçbir şair, şiirlerinin hepsinde başarılı değildir (en başarılı sayılanlar bile...) Bu böyle olunca, bence şairi değil, şiiri seçip konuşmak daha yerinde ve yararlı olur. Ya da şiirden başlayıp, şaire ulaşmalı diyelim: şairden ötürü şiiri değil de şiirden ötürü şairi analım. Kuşkusuz, incelemelerde şairin yaşamının şiirleriyle ilgisi de gösterilir, böylece gelecek sanatçı kuşağa ışık tutulur, sanatın nsanla nasıl bütünleştiği tanıtılır. Ama Amatör SANAT Dergisinde bizler: hep kabuğunu çatlatmaya başlamış — kimisi yaşlı yani toprakta çok beklemiş, derinlere düşmüş, ezilmiş; kimisi er uyanmış — tohumlar değil miyiz? Henüz gölge edecek kadar olmadık; öyleyse.. kişiliklerimiz bir yana, sade isimlerimizle birbirimizi tanıyarak konuşacağız. Ben bu hudutta görüyorum kendimi; ne daha büyük, ne daha bilgili.. sadece bir isim olarak konuşuyorum aranızda ve elimi Amatör SANAT Dergisinde uç veren şairlerden Sezer UMARCI'ya uzatıyorum. Kutlama için değil.. Amatör SANAT Dergisinin tüm şairlerini kutluyorum. Sezer UMARCI'ya şiirinden ötürü elimi uzatıyorum; ikinci sayıda çıkan (KUŞU İZLERKEN) şiirinden ötürü...

Bu yeni fidanı, kendi kafama göre budamak özencindeyim, çünkü: sanat eseri yayımlandı mı, onda sanatçının hakkı kalmaz; o toplumundur. Ben de toplumdanım. Bize yapılmıştır o. Ben okurken benimdir, ben seslerken benimdir, ben görürken benimdir: etkilenen herkezin/ama ayrı ayrı/.. hep bir ağızdan değil, hep bigözden değil.. şarabı bir fıçıdan içsek te hepimizin sarhoşluğu ayrıdır. Sanat kişiden çıkar, kişiye geçer; şu var ki onu tüm insanlar üleşirler. Bu kökten, sanat doğal olarak toplumcudur; ona sonradan (toplumcu sanat) diye ayrı bir yön vermeye çabalayanlar, kestane gibi kabuğundan çıkıp ta kabuğunu beğenmeyenlerdir. Hepimiz insandan geliyoruz, hem de çok eski bir insandan, o da araçlarına göre yaşamıştı; toplaya, biriktire hepimize bu günü bıraktı. Onu sanatıyla tanıdık. Onu tarihten önce ve sonra sanatıyla yorumladık, tanıyabildiğimiz kadarıyla kaldık. Konum bu değildi ama.. ben.. izliyorsanız.. Sezer UMARCI'nın izlediği kuşu izlerken (bir taşla iki kuş vurmak) istiyorum. Eleştiride sanatın dışına çıkıp ta ondan başka koşullar bekleyenlere de taşım ersin diliyorum: Onlarla dalaşırken Sezer UMARCI'ya, toplumdanım, insanım ve hak sahibiyim diyerek eleştirdiğimi anlatmaya çalışıyorum; sanatı, sanat ölçüleriyle değerlendiren kafada olmalıyım demek istiyorum. Bu genel tanıtımımdan sonra yukarıda aktardığım ölçülerim içinde ve nesnel olarak şiiri eleştirme, benim biçimimle olacaktır.

İzninizle Sezer Umarcı'nın (KUŞU İZLERKEN) şiirini, kimi dizelerinin, kimi sözcüklerinin altlarını çizerek burada yineledikten sonra konuşmak niyetindeyim.

KUŞU İZLERKEN

/Sezer UMARCI

Günlerdir bir kuşu izliyorum
konacakmış gibi yapıyor
boşluğuna ellerimin
damarlarımın içine yuva
yapacakmışçasına
toprak savuruyor bir köylü
üstüne toprağın
bütün kitaplar
yakılacakmışçasına ttrek
şiirler alaca **bir** mutluluk
ama o kadar işte
şekerim bitti çay içeceğim
geri geldi sana yazdığım mektup
yaktı yüzünü gül
oturup düşündüm **geceler**
geceler boyunca

— ki herşey bir asır artık —
bir yerlere gidiyor **bu** kuş
öleceğini bilmiyor

Evet.. şiir konuştu. Sıra bizim..

Sayın Sezer UMARCI gerçekten şair ve yetenekli. Her şairde olur; kimi çağrışımlarına egemen olamamış, onlar şiirleşememiş. Ben kendi ölçülerimce onların altlarını çizdim. O çizdiklerime çare bulunursa şiir daha etkili olacak kanısınlayım. Nitekim önerilerim olacak, onları da somut olarak göstereceğim, eleştirimin dayandığı nedenleri de açıklayacağım. Nesnel bir eleştiri olsun istiyorum:

Öncelikle şunu söylemeliyim ki şiirin baştaki iki dizesi, büyük ölçüde başarılı dizeler. İmaj güçlü. Ama ardından gelen / damarlarımın içine yuva yapacakmışçasına / dizesi imajı bozuyor. İmajların doğasında yaygınlık, hudutsuzluk vardır. İmaja saptama yapmak, yer göstermek onu gizinden söker, şiirin duygusallığı zedelenir. imaj hudutlanır, sürekliliği yiter. / toprak savuruyor bir köylü / dizesinden sonra / üstüne toprağın / dizesi gene **bir yer göstererek imajı kısıtlıyor.** Oysa, arada bu darlık getiren dize olmasa / toprak savuruyor bir köylü / ile / bütün kitaplar yakılacakmışçasına titrek / dizelerinin sentezi ne kadar etkili oluyor; yani sanat oluyor. / şiirler alaca bir mutluluk / dizesindeki (bir) sözcüğü de dizenin tadını aynı gerekçeyle kaçırmış, imajı (bir) gibi bir sayı darına sokmuş. (bir kuş), (bir köylü) deki (bir)ler imajın içinde yüzen, imajı etkilemeyen ve gereken (bir)lerdi. Ama / şiirler alaca **bir** mutluluk / dizesindeki (bir) fazlalık bir yana, sakatlık yapıyor. Şiirler alaca mutluluk / dersek şiirler çoğulluğunu daha hudutsuz bir imaja yerleştiririz. ETKİLENİRİZ. Sırası gelmişken şiirin sırasını atlayarak, şiirin son dizesinin bir üstündeki / bir yerlere gidiyor **bu** kuş / dizesindeki (bu) sözcüğüne de değineyim: şair niye bize tanıttığı kuşu (bu) sözcüğü ile belirtiyor? O kuş bizim imajımızda kuşkulu bir uçuş yapan kuştu zaten. Neden şair bizi imajımızdan kendine çekti? Şiiri bizim elimizden alır gibi yaptı? Fazla söz şiirin büyüsünü de bozuyor. Kuş baştan belirtildiğine göre, küçük te olsa (bu) sözcüğü mide bulandırıyor. İyi anlaşılsın: sözcüklere kayıt koymuyoruz. Yukarda kimi (bir)leri benim-

ATA'M/Vedat GÜLER

UZANSAM ELLERİNİ TUTACAĞIM
BEN SENSİZ OLAMAM Kİ ATA'M
AYRILAMAM

DESTAN DESTAN YAZILMIŞSIN
KALEMİM YETERSİZ ATA'M
ANLATAMAM

DAĞLAR, TAŞLAR AĞIT YAKMIŞ
SEN ÖLMEDİN Kİ ATA'M
AĞLAYAMAM...

sedik. (bu) sözcüğünü de sadece bu şiirde ve bu dizede engel, faz'a, büyübozan gördük.

Neredе kalmıştık? Ha.. evet / amа o kadar işte / ,
/şekerim bitti çay içeceğim/ dizeleri..

— Ne yaptın sen a şair.. ne yaptın? O güzelim dizeler arasına bunları ne ettiп de soktun? Neye benzemiş biliyor musun? "Bir demagogun sıkış p tа söz arasında bardağа sığınıp su içmesine..,, Oysa sen güçlü bir şairsin, yeteneğin belli. Şu da var ki nice ünlülerimiz (bilmem kaçıncı yeni deyip deyip te, yaptım oldu kabilindeп saçma'lıyorlar. Ne de olsа anlı şanlı adları var..) onlar sizi etkilemiş olabilirler.

Lütfen o dizeleri şiirinizden çıkarınız. Şiir mektup değildir. Bu dizeler için sözlerimi esirgiyorum.

/ oturup düşündüm geceler **geceler boyunca** / bu dizeyi de beğenmedim. "oturup düşündüm geceler boyu,, desek daha derli ve yeterli olmazmıydı? Söz yığma da batıcı oluyor, şiirin büyüsünü bozuyor. Bu dizenin altındaki / ki herşey bir asır artık / dizesi, bize (geceler geceler) dedirtmeyecek kadar imaja yarıyor. Ayrıca üst dizeyle alt dize sanatsal bir sentez oluşturuyor. Asıl uzun zaman ölçüsünü (geceler geceler) vermiyor (asır) sözcüğü veriyor. Şiirde sözcükler sözcüklerin, dizeler dize'lerin haklarını çalamazlar: denge bozulur.

Ha.. bir de şu var, şiiri kuş imajıyla açmıştık — ben olsam gene kuş imajıyla kapardım — hem hazin bir imajlа kapanıyor şiir nе güzel. Alttaki dizeyi üste, üstteki dizeyi alta alarak yapardım bunu:
öleceğini bilmiyor
bir yerlere gidiyor kuş

Bu kadar uğraşıp eleştirdikten sonra, eleştirilerimizi daha somutlaştırmak için şiiri eleştiriye göre toplarsak sonuç ne olacaktır?

KUŞU İZLERKEN

Günlerdir bir kuşu izliyorum
konacakmış gibi yapıyor
boşluğuna ellerimin
toprak savuruyor bir köylü
bütün kitaplar
yakılacakmışçasınа titrek
şiirler alaca mutluluk
geri geldi sana yazdığım mektup
yaktı yüzünü gül
oturup düşündüm geceler boyu
— ki herşey bir asır artık —
öleceğini bilmiyor
bir yerlere gidiyor kuş

Şair Sezer UMARCI, genç mi, benim gibi yaşlı mı? Tanımıyorum. Bir eleştirili sohbete özendim, şiirin ilk dizeleri beni çarptı, sevdim, onunlа bir eleştrme talimi yaptım. Dilerim genç olsun, çok eleştirilsin. Ne ki kastım o değildir. Şiir üstüne düşündüklerimi gençlere yayma vesilesi bu. Onu eleştirirken kimi sanat an'ayışlarına da sataştım. Kırk yıldan fazlanın adı var. Çok dinledim, çok gördüm, az yazabildim; büyükleri gördüm, büyüyenleri gördüm, şımaranları da gördüm. Amatör sanatı gördüm, gördüklerimi düşledim, ona yazdım. Orada gözü yaşlı, bir yaşlı şair dost gördüm / ABDAL MESRUR / İsmail Uslu.. orada bir gölge buldum. İkimiz de zengin değiliz, dışarda güneşin yakıcı sıcağında kalanlarа gölge sunmaya çalışıyoruz. Mali yükü özveri ile şair ABDAL MESRUR çekiyor, ben de dergiye emek edip bir renk katmaya çalışıyorum. Bizi sevindiren birşey var: yeni yetenekleri Amatör SANAT'ın gölgesinde görmek. Bu gölgenin sürdürülmesi maddi, manevi gençlerin elindedir. Bunun için derginin üçyüz aboneye gereksinimi var, bir de emek edip yazı göndermeye. Bunu gene gençler yapacaklar: dergiyi tanıtacaklar, kültürlü tanışlarını dergiye yazmaya çağıracaklar.

Ben sağ o'dukça aranızdan ayrılmam. Sizler gibi ben de gençlik yaşadım, yazdığım oldu, yazamadığım oldu. Sanatçılığın, gençliğin hallerini bilirim. Bir taş attım bu yazımla; sanmayın sadece Sezer UMARCI'ya... HEPİNİZE.. HEPİNİZE.. dikkat edin sanatınıza, çok sorun, çok okuyun, çok dinleyin, çok görün, ayırmadan her insandan yararlanın. KO ELEŞTİRSİN.

ATATÜRK DEDİM/Vedat GÜLER

Atatürk dedim
Güzelliği gördüm

Atatürk dedim
Aydınlığa büründüm

Atatürk dedim
Yarınlara yürüdüm

ATATÜRK DİRİLİR

Sudur şırıl şırıl
Dinlemez ne dağ, ne tepe
Akar güzelliğe

Rüzgardır püfür püfür
Durmaz gece gündüz
Eser sevgiye

Bayraktır dalga dalga
Bir uçtan bir uca Türkiye'mde
Süzülür sevince

Güneştir pırıl pırıl
Doğar karanlıkların içinden
Dirilir özgürlüğe

ATATÜRK EN ÖNDE

Bayrak olmuş Atatürk'üm
Tutar dağı, taşı sesi
Özgürlük türküsünde

Yürümüş el ayak
Çağdaş uygarlışa doğru
Atatürk'ün izinde

Nerede iyilik varsa
Güzellik yenilik varsa
Atatürk'üm en önde

ÖZGÜRCE

Atatürk deyince
Uçar kuş, açar çiçek
Gönlünce

Atatürk deyince
Bir bayrak dalgalanır
Özgürce

OKUMA YAZMA DEVRİMİ

(Baştarafı 5. sayfada)

uymamıştı. Çünkü Arapça'da üç ünlü, Türk dilinde dokuz ünlü vardı.

Ayrıca Türkçedeki bir takım ünsüzlerin Arap alfabesinde değişik biçimde karşılıklarla yazılması gerekiyordu. Bu yüzden Tanzimat'tan Cumhuriyet dönemine dek çağdaş gereksinimlere yanıt vermek amacıyla, alfabe düzeltimi konusunda bir yığın çalışmalar yapılmıştır.

Büyük Türk Bilgini Ahmet Cevdet Paşa, 1851 yılında yazdığı Kavaid-i Osmaniye adlı yapıtında Türkçe'nin bünyesine uygun yeni bir yazı yolu aramak gerektiğini belirtip bu konuyu ilk Türk Akademisi olan Encümen-i Dâniş'te yeniden söz konusu eder. Antepli Münif Efendi kurucusu bulunduğu Cemiyet-i İlmiyye-i Osmaniye'de verdiği bir konferansta yazılış ve okunuşu kolaylaştırmak için alfabenin ıslah edilmesine değinir. 1863'te Azerbaycan'dan İstanbul'a gelip Osmanlı Sadrazamı Keçecizade Fuat Paşa'ya bir tasarı sunan Ahundzade Mirza Feth-Ali, harflerin ıslahı ve Latin harflerinin kabulünü salık verir. Bu dönemde alfabe konusunu İran elçisi Melkum Han, Namık Kemal, İbrahim Şinasi, Ebüzziya Tevfik, Ali Süavi, Feraizcizade Mehmet Şakir Efendi ve Şemsettin Sami uzun uzun tartışma konusu yaparlar. İkinci Meşrutiyet döneminde Hüseyin Cahit, Dr. Abdullah Cevdet, Celâl Nuri (İleri) ve Kılıçzade Hakkı, Latin alfabesini savunurlar. 1911'de Islah-ı Huruf Cemiyeti ile bir yıl sonra Islah-ı Hukuk Encümeni dernekleri kurulur. 1914'de Harbiye Nazırı Enver Paşa orduda, ıslah edilmiş bir alfabe uygulatır.

Cumhuriyetin ilk yıllarında Yakup Kadri, Şükrü Saraçoğlu, Rıza Nur, Yunus Nadi ve Falih Rıfkı Latin harfleri üzerinde dururlar. İşte tüm bu girişimleri ve birikimleri gençliğinden beri özümleyen Atatürk, alfabeye köklü bir biçim vermeyi kafasına koyar. Ancak, Atatürk'ün yapacakları işleri önce bir hazırlık evresinden geçirme sonra onları halkına duyurarak yaygın bir kamuoyu yaratma gibi yöntemleri vardır. Bu onun, halkçı ve demokratik yanıdır. Bir kez de kararlarını yasallık evresinden geçirdikten sonra onları kesin ve ödünsüz olarak uygulatır.

Nitekim harf devriminin uygulanışı da böyle olmuştur. İlkin yeni Türk Alfabesi oluşturmak amacıyle Milli Eğitim Bakanlığınca Haziran 1928'de bir Dil Encümeni kurulur. 8 Ağustos 1928 gecesi Atatürk, Saraybunu Parkında verilen bir eğlentiye katılıp, orada verdiği söylevde harf devriminin başladığını belirtir. Arkadan Dolmabahçe Sarayında bu konuda bir dizi uygulama dersleri düzenletir. Halkın nabzını yoklamak ve konuyu ulusa mal etmek için Tekirdağ, Bursa, Çanakkale ve Sinop yöresine yurt gezilerine çıkıp alanlarda kurdurduğu kara tahtada halka Türk harflerini öğretmeye koyulur.

Sonunda 14 üyeden kurulu Dil Encümeninin hazırladığı 29 harfli yeni Türk Alfabesi tasarısı Büyük Millet Meclisine sunularak yasalaşır ve 1 Kasım 1928'de yürürlüğe girer. Bu etkinliklere koşut olarak yurt çapında Millet mektepleri açılıp kısa zamanda bir milyon insan okumayazma öğrenir.

Atatürk harf devrimiyle yetinmez; Ulusal kültürü temellendirmek için tarih ve dil çalışmalarına hız verir. O dönemde sözlükler tarandığında, Türkçe sözcüklerin 10.000 dolayında olduğu görülmüştür. Oysa çağdaş bir dilin en az 50.000 sözcüğü içermesi gerekir. Bu eksikliği gören Atatürk, ilkin 12 Temmuz 1932'de Türk Dili Tetkik Cemiyetini kurdurur. Bu cemiyet kısa bir hazırlıktan sonra birtakım kollara ayrılarak, Türkçe'nin türlü alanlarında bilimsel araştırmalara koyulmuştur. Aynı yıl 26 Eylül'de Dolmabahçe Sarayında Birinci Türk Dil Kurultayı toplanır. Bu Kurultaya Atatürk başta olmak üzere bakanlar, milletvekilleri, Üniversite öğretim üyeleri, öğretmenler, yazarlar, dil severler ve halk temsilcileri katılırlar.

Burada Kurum'un anatüzüğü oluşturulur ve her yıl 26 Eylülün Dil Bayramı olarak kutlanması kararlaştırılır.

Dil, sosyal bir kurum olduğundan dile bilimsel yöntemlerle el atmada sakınca yoktur. Bugün dilimiz yabancı öşelerden arınarak kendi özbenliğine yeterince kavuşmuş ve çağdaş bir dil olma yolunda da epeyce yol almıştır. Hiç kuşkusuz bu mutlu sonucu da uluscak Ulu önder ATATÜRK'e borçluyuz.

DUYURU

(Baştarafı 1. sayfada)

ması geçirmiş ve Hacettepe Hastanesi - Nöroloji servisinde yoğun bakıma alınmıştı...

Geçtiğimiz günlerde taburcu edilerek evinde bakılmaya başlanan ozanın sağlık durumu önemini koruyor...

Amatör SANAT olarak, okurlarımızı bu kampanyaya katkıda bulunmaya çağırıyor, ilgi göstereceğinize inanıyoruz...

AMATÖR SANAT

Katkılarınız için:
Türkiye İş Bankası - Cağaloğlu şubesi. Hesap No: 2188.

DERGİLER

Akdeniz Yazın Seçkisi
P. K. 730 Adana

Dönem
P. K. 105 Konak/İzmir

Ekin
Gazipaşa cad. No. 32 Karabük

Kıyı
P. K. 656 Trabzon

Körfez
Milli Kütüphane cad. Tibaş İşhanı Kat 3/309 Konak/İzmir

Sanat Eki
P. K. 30 Kayseri

Yarın
P. K. 723 Kızılay/Ankara

Edebiyat
P. K. 50 Bakanlıklar/Ankara

YEDİTEPE
P. K. 77 İstanbul

Sanat Edebiyat 81
P. K. 65 Beşiktaş/İst.

Kültür - Çorum Gazetesi
Kıbrıs cad. 29 Çorum

Eskicik
Koska cad. No. 9-6 Laleli-İst.

Yaba
P. K. 404 Ulus/Ankara

Öğretmen Dünyası
Tuna cad. Tunahan No. 2/402 Yenişehir/Ank.

Gülpınar
Bahçelievler 4. cad. 18/6 Emek/Ank.

AMATÖR SANAT

Aylık, fikir, sanat ve kültür dergisi

Sahibi: Mehmet KARAMAN

Sorumlu yönetmen: İsmail USLU

Danışmanlar: Abdal MESRÛR — M. Sabih ŞENDİL
Yönetim yeri: Tunusbağı cadd. No: 69
Yazışma adresi: P.K. 113 Üsküdar

Gönderilen yazılar iade edilmez
Yazıların sorumluluğu yazarına aittir.

Abone koşullar: Yıllık 600.— TL.
(Yurtdışı abonelere posta ücreti eklenir)

Abone bedellerinin İş Bankası Kadıköy şubesi cari hesap 012115 No. lu hesaba yatırılıp dekontunun posta ile gönderilmesi gereklidir.

İlânlar özel anlaşma ile yayınlanır
Dergi adı anılmadan alıntı yapılmaz

Basım yeri: Osmanbey Matbaası — Çemberlitaş
Genel dağıtım: Örnek Dağıtım